RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 12.821 van 2 mei 2018
in de zaak A. 224.588/XIV-37.648

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Steven Hooyberghs
kantoor houdend te 2300 Turnhout
Azalealaan 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 16 februari 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 197.775 van 11 januari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 26 februari 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Naar luid van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) worden onder meer als familielid van een burger van de Unie beschouwd “de bloedverwanten in neergaande lijn

alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen […]". Ingevolge het bepaalde in artikel 40*ter* van die wet zijn deze bepalingen van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het onder meer betreft "de familieleden vermeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen".

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest oordeelt dat de voorwaarde van het ten laste zijn reeds moet bestaan in het land van herkomst, houdt verzoekster voor dat dit niet blijkt uit de voornoemde wetsbepalingen en dat haar afstamming door adoptie slechts in België tot stand is gekomen en er niet kan worden vereist dat een band van afhankelijkheid en materiële ondersteuning al bestond alvorens de bloedverwantschapsband ontstond.

De voorwaarde van het ten laste "zijn" in artikel 40*ter iuncto* 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40*ter* uitdrukkelijk sprake is van familieleden "die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen", en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht.

De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoeksters aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoekster niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder.

Zoals in het bestreden arrest terecht wordt geoordeeld, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoekster reeds in 2006 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoekster na haar binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien vier aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend, alvorens zich tien jaar na haar binnenkomst in België te laten adopteren.

Verzoekster kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat zij reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien.

De eerste rechter heeft derhalve artikel 40*bis*, § 2, 3° *iuncto* artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft.

Het enige middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op 2 mei 2018, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**